

АНГЕЛ ФИЛИПОВ - АХАИР

ПОД ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ

РАЗКАЗИ

ПОД ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ

Мони сдъвка набързо, подадения му за-
лък хляб и погледна с благодарни, но все
още жадни очи.

— Еее, приятелю и аз искам още, но
това е, което имаме за днес! Утре, ако е ре-
къл Господ, ще имаме повече! - Боян пога-
ли нежно рошавия, гледащ го с обожание,
уличен пес. Такава преданост не бе виждал
сред хората, но при почти всички животни
се срещаше, особено кучетата. Опитът му,
да се намести, така че, болния му, гангре-
нясал крак да бъде притискан минимално,
за да не го боли толкова силно, не беше
успешен. Не че това имаше особено значе-
ние за Боян. През годините, той беше из-
търпял толкова много, че бе претръпнал
към повечето неща. В момента лежеше на
стълбите на метростанция „Кюри“, до коя-
то се беше довялкъл със сетни сили. Него-
вият верен другар, кварталният пес Мони,
неотлъчно следваше своя обожаван идол.
Връзката между тях беше проста, но здрава.
Боян хранеше Мони със събраната милос-

тиня и кучето му беше безкрайно благодарно. На няколко пъти отърва Боян от различни неприятности свързани с човешко насилие. Да, кучетата знаеха как да се отблагодаряват, за разлика от някои хора! Боян отново се опита да прехвърли тежестта на тялото си от болния на здравия крак и този път успя. Пред очите му, като на лента преминаваха сцени от неговия 70 годишен живот. Видя завършването си в Механотехникума, където беше единственият пълен отличник на випуска. След това, как щастливо размахва диплома си от Техническия университет. После как започва работа в Завода за металорежещи машини. Видя сватбата си с Мая и раждането на първородния им син Камен, а после и на дъщеря им Гергана. Как да забрави, тяхното дипломиране, неговото, като финансист, а нейното като икономистка. И след това заминаването им в чужбина. На Камен във Великобритания, а на Гергана в Германия. От този ден натам, нещо в него се прекърши и частния бизнес, който беше създад

с много любов, след напускането на завода, тръгна стремглаво надолу. Банката, от която бе взел ипотечен кредит, продаде семейният им апартамент. Съпругата му Мая го напусна. Останал на улицата, Боян се бореше със зъби и нокти, да възвърне загубеното си статукво, а не на последно място и мъжкото си достойнство, което беше сринато от така протеклите събития. Порасналите му деца се запиляха в чужбина и не му се обаждаха с месеци. Той беше на принципа: „И сам войнът е войн“, но това не проработи дълго. Без подкрепата на семейството си, Боян затъваше все повече и повече, докато накрая се озова на улицата, сред клошарите и просяците, без дом и без никаква подкрепа, просяк под звездното небе. Е, живееше в една полусрутена барака, зад местния Бизнес център, но това не можеше да нарече свой дом! Въпреки ударите на съдбата, Боян беше обичлив и даваше своята любов безрезервно, както на кучетата и котките в околността, така и на хората, които редовно бързаха към метростанцията. Познаваше стотици хора по имена и си говореше с

тях, когато му даваха милостиня. Ето например, това момиче с цигулката — Ива имаше невероятен талант, а и прекрасно сърце. Всяка седмица по един ден тя свиреше на спирката на метрото и всичките си събрани парички, даваше на Боян! Е, той ги скатаваше в скъсаната си дреха и после дни наред хранеше бездомните кучета и котки. За себе си оставяше много малко. А тази госпожа, макар и малко префърцунена, се казваше Вяра. Тя също имаше нежно и обичливо сърце. Хранеше Мони, галеше го и оставяше колкото можеше на Боян за него самия и за кучетата. Боян не се оплакваше. Приемаше мъжки съдбата си и се държеше. Ала тази зима беше много студена, дори Мони трепереше на моменти, въпреки дебелия си кожух и храната. Множество болести мъчеха Боян, но той не се даваше.

Наближаваше 22.00 часа и потокът от хора идващи от метрото намаляваше. Боян реши да подремне за малко, преди да поеме бавно и мъчително към своята барака. Унесе се в кратък сън.

„Боже, къде се запиля клетият ми баща“ - мислеше си Камен - „От няколко години нямам връзка с него. Никой не го е виждал и не знае нищо за него! Дали не е умрял?“ - младият мъж се връщаше от среща с приятели и беше леко почерпен. Наскоро се беше завърнал в България, беше започнал работата към една консултантска фирма и упорито издирваше баща си, но съвсем безуспешно. На входа на метростанция „Кюри“ се спъна в един просяк и за малко не се претърколи по стълбите. Погледна възрастния мъж и нещо в него се преобърна. Потупа го и каза:

— Господине, събудете се! Днес е щастливият ви ден! Понеже не мога да намеря баща си искам да ви взема да живеете при мен! Ще се грижа за вас както бих го правил с него! Събудете се за Бога! - младият мъж енергично разтърсваше Боян. В един момент погледна в отворените му, безжизнени очи и видя отражението на звездите,... в този момент душата на Боян се рееше в светлите, звездни небеса...

СТРАННИК

— Името ми е Странник! А твоето?—
очите му потъваха в нейните и покълваха
в сърцето ѝ.

— Евера. - нещо в него я интригува-
ше и я караше да се чувства така, сякаш
предстояха вълнуващи мигове! Наистина
беше странен.

— Имаш прекрасни очи!- погледът му
не слизаше от нейния.

— Това е клиширано, опитай пак!- в
думите и лъхна закачливост.

*„В очите крехки на звездното небе аз
виждам,*

Теб нежност и ефирност моя!

*Пиян от любовта на хиляди безкрайни
мигове*

и прероден в свещената утроба,

на споделената, проникновена близост,

и истинното и дълбоко откровение,

от взаимното, Божествено Отдаване!“ -

след тези думи, странникът протегна
ръката си и докосна нейната. В миг тя из-
пита такава невероятна любов, че се съ-
буди!

Дишаше тежко, учестено и беше много развълнувана!... „Какво бе това за бога, сякаш сън, а все едно се случи реално“ - си мислеше тя и се мяташе като риба на сухо в леглото. Това продължи известно време, докато крилете на Морфей не я подеха отново в полета на съня.

Ръцете му бяха много нежни, а устните топли и меки. Разхождаха се по всички кътчета на нейното тяло и тя настръхваше от наслада и страст. Това трая доста дълго и нейното търпение започна да се изчерпва. Искаше всичко. Искаше той да я люби така, както умело водеше тази прекрасна любовна игра. И... Той го направи. Евера полудя. Сърцето и биеше като шамански дабъл, а тялото и се извиваше в ритъма на любовните тласъци. Беше като побесняла тигрица. Всичко това продължи цяла вечност, докато... в един момент тя не избухна. В главата и свиреше кресчендо неземна симфония, а тялото и сякаш се разлетя на хиляди късчета и Евера стана лека като перце, все едно нямаше такова. Изведнъж, тя се сепна и се събуди отново! Пак Странникът. Погледна

светещия си часовник на нощното шкафче — 5.00 часа сутринта. Не можа да мигне повече. Тези сънища... или паралелни реалности, не и излизаха от главата, а самата тя не можеше да възприеме измама ли бе всичко или действителност, както случаят със съвсем реалната и кулминация.

Евера, това бе името и насън, всъщност се казваше Милена и беше красива жена на средна възраст, която работеше в „Министерство на околната среда и водите, като секретарка на заместник-министъра. Животът и беше забуксувал напоследък. Синът и отиде да учи в Германия, напусна мъжа си поради сериозни различия във виждането относно живота, който водеха. Милена искаше нещо повече от тази работа и седенето с него пред телевизора, в семейния им апартамент всяка вечер. Имаше нужда от общуване с интересни хора, които споделяха нейните, копнежи, очаквания и мечти. Да разговаря с тях за новото, което се случваше сега на земята, за енергиите, които не знайно как започна да усеща с цяло-

то си същество! Нещо бе се събудило в нея. Всъщност Тя самата сякаш се беше събудила от сън! А и тези така наречени сънища почти всяка нощ... с него, Странника...

Дойде време за обедна почивка и Милена тръгна към едно близко заведение, в което готвеха вкусно, да похапне свежа салата, друго тя не можеше и да си помисли да яде. Влезе в претъпканото помещение и за неин късмет видя свободна масичка. С радост се настани на единия от двата и стола. Поръча си средиземноморска салата с риба тон и тъкмо вдигна глава от менюто, в което гледаше за някакъв десерт, когато чу:

— Може ли?! Това е единственото свободно място в ресторанта! Името ми е Странник!...Пошегувах се, казвам се Мартин, а Вашето?! - очите му потъваха в нейните и покълваха в сърцето и...

— Евера... т. е. Милена...

СЪКРОВЕНА ТАЙНА

— Подпишете тук, тук и тук! Единият екземпляр е за вас, другият за нашата импресарска агенция — Нина се усмихна сърдечно и погледна красивия, млад мъж с истинско възхищение. - Ако не спазите договорните отношения, дължите неустойките, посочени ето тук, най-долу - нежната ѝ, деликатна ръка пробягна по редовете на листа пред него. Той я проследи и почти ахна, такива фини и деликатни ръце не беше виждал през живота си, въпреки, че през 35-те си години, Стефан беше виждал хиляди женски ръце. Той беше оперен певец, един от най-успешните млади българи, които славеха страната ни по цял свят.

— И да не забравите, че след представлението холандският посланик организира коктейл във ваша чест! - за миг Нина се сепна, звучеше досущ като майка си, а всъщност, беше по-млада от него с 5 години. Той се усмихна с широката си,

искрена усмивка, така позната ѝ от представленията му по чуждестранните телевизии, стисна приятелски подадената му ръка и излезе от помещението. Нина въздъхна, пооправи един кичур от косата си и се замисли. Беше доста трудно да стигнат до Стефан Николов. Той беше изключително ангажиран и това отне почти 2 години, докато го доведат в България, време през което, тя гледаше неговите представления, излъчвани от цял свят, кореспондираше с него през интернет и дори разговаря няколко пъти по телефона. Така постепенно, нещо в нея, позабравено отдавна, взе да се събужда. Сега, като го видя на живо обаче, разбра в действителност, защо той е толкова популярен. Беше като едно истинско слънце, което се раздаваше, без да мисли кой е срещу него и защо. Нещо в сърцето ѝ трепна, „Нина, Нина, какво ти става, та ти имаш мъж, дете“. Тя се замисли за Георги и семейния им живот. Той си беше „о кей“, имаха всичко което им беше необходимо, че и повече от това, пътуваха често в чужбина, почиваха заедно, детето растеше спокойно и здраво

и ги радваше, но... тръпка, нямаше тръпка! Това беше, което ѝ липсваше! С Георги си бяха,... като брат и сестра! Е правеха го веднъж на 2-3 месеца, но... Тя разбира се си компенсираше - „Какво пък, да не е забранено да се радваш сама на тялото си, нали не ходи с други мъже“ - Нина тръсна глава.- „Но сега Стефан е тук, а той е толкова... Боже Мила! Престани!“ - нахока се тя - „Какво ти става!“

Представлението мина чудесно, постановката на операта беше зашеметяваща, Стефан пъ с такова вдъхновение и жар и така даде всичко от себе си, че накрая повечето от публиката плачеше или поне беше дълбоко развълнувана. Нина бършеше красивото си лице, с малка копринена кърпичка и дори подсмърчаше, „Нейният Стефан, да нейният, просто ги разтресе из основи“, така развълнувана тя не се беше чувствала никога през живота си, нито когато Георги я целуна за първи път, нито когато се любиха най-накрая, след 2 годишно ухажване, нито дори и тогава, когато се роди малката Мая - дъще-

ричката ѝ. На коктейла, беше шумно и имаше прекалено много хора. Нина искаше да види Стефан насаме, да го прегърне, да го разцелува, за да му благодари за прекрасното му изпълнение, но едвам успя да стисне пак ръката му в общата суматоха и да си разменят няколко банални любезности. Да, за миг той я беше погледнал някак особено, но може и така да ѝ се е сторило.

На следващия ден, Стефан потегли за Мюнхен, където беше следващото му представление. На летището тя го изпрати, като шеф на импресарската агенция, организираща представлението му в България, това ѝ беше задължение. Преди да влезе във ВИПа, на летището, той хвана нежно ръката ѝ, погледна я усмихнато и я целуна по двете бузи, както правят старите приятели. Беше толкова неподправено и чаровно, че тя се изчерви цялата като домати.

Същата вечер, Нина сложи осем годишната Мая да спи и понеже Георги вече беше си легнал уморен, на горния етаж на къщата, си сипа чаша бяло вино и си пусна тихо „Несун дорма“ в изпълнение на Стефан

Николов. Постепенно, леко, без съпротива, ръцете ѝ заиграха танца на любовта, върху прекрасното ѝ тяло. Мигът, в който гласът на Стефан се извисяваше в страстната ария, тя изпита такова невероятно и разтърсващо цялото и същество удоволствие, каквото не беше изпитвала никога през живота си! Може би защото, не нейните ръце правеха това с тялото ѝ, а Неговите! В същия този момент в луксозната стая на Мюнхенския хотел, в който беше отседнал, Стефан разглеждаше една снимка, на която ги бяха снимали с Нина при пристигането му в България и си мислеше: „Каква Прекрасница е тази Нина! Ах, как бих я погалил, с вдъхновението с което пях за Нея, онази вечер в София!“

ХУДОЖНИКЪТ И ЖАР ПТИЦАТА

/Приказка за Възрастни/

Някога, много отдавна, в древни времена... опс,... така започват обикновените приказки, а тази е Необикновена! Защо ли? Първо, защото се случва в настоящето и второ, защото героите и въобще не са измислени, а са съвсем истински, реални хора. Та, да продължим. Не много отдавна, в Новите времена, имаше един много талантлив художник, който беше и доста мързелив, но нарисуваше ли нещо, то сякаш оживяваше. Да, повярвайте ми, виждал съм творбите му и въобще не преувеличавам! Та този художник, понеже в някои дни се чувстваше самотен, реши да нарисува Жар птица. Рисува я той доста време, почти няколко месеца, но когато я завърши, тя оживя! Съвсем сериозно, стана истинска, от плът и кръв и... Светлина! Искреше като коледна елха, истинско Чудо! Художникът, като видя какво е направил, а той вложи цялата си любов,

на която бе способен, реши да я скрие от погледите на другите. Остави я в малкия си апартамент и не я показваше на никой. Не излизаше никъде и не канеше никого. А тя беше толкова красива и имаше чудодейно свойство! Какво е то, ще попитате вие, ами отгатнете, нали сте ми умни?! Е, нека ви кажа все пак, да не подлагам на изпитание любопитството ви. Нощем, Жар-птицата се трансформираше на истинска жена, една нежна и уникално красива в своето излъчване и форми Дева. Като казвам Дева, имам предвид жена с Божествена същност! Художникът беше толкова изненадан, че за малко не полудя, но после бързо се опомни и започна да разговаря с нея. Нощ след нощ в продължение на месеци те се опознаваха взаимно и... неусетно започнаха да се Обичат, с една всеотдайна и безрезервна любов. Това беше и причината, той да крие Жар-птицата от хорските очи, дори и тези на приятелите му. Заредиха се безумни любовни нощи. Двамата влюбени се отдаваха на ласките си часове наред,

докато се зазори и тогава девата ставаше пак птица, а художникът, е той си беше пак художник. Нещата между тях дотолкова напреднаха, че вече и двамата не можеха един без друг. И един ден, художникът реши да направи нещо така, че Жар-птицата да бъде Прекрасна жена и през деня. Той горещо моли Бога, да не се трансформира тя повече в Жар птица и... Бог чу молитвите му и направи каквото искаше. Жар-птицата се превърна в една красива жена, както през деня, така и през нощта. Щастието им беше неописуемо и двамата ликуваха, ето, вече щяха да са непрекъснато заедно, да се радват един на друг, да се любят и през деня, да правят каквото си искат и където си искат.

Минаха няколко месеца, на щастие и подем, но постепенно двамата започнаха да се изморяват един друг и това породило напрежение между тях. Първоначално започнаха спорове какво да правят или да не правят, когато са заедно, а впоследствие се зародиха истински бури и кавги. Прекаленото им сближаване доведе до сблъсъци, които преминаваха в истински битки за простран-

ство и надмощие, кой какво иска или не иска и кой да командва парада. Ден след ден, от прекрасната им любов не остана почти нищо и двамата заприличаха на свадливи старци, които се бореха за всяка дреболия.

И така скъпи читателю, ще ти кажа само едно нещо, не искай една Жар птица да стане Обикновена жена! Да, това е изпълнимо с Божията помощ, но после Ти ще съжеляваш горко! Остави я да си бъде такава, каквато е, Искряща, Любяща, макар и само нощем, а през деня красива, като Картинка, все пак е Жар птица, нали! Нека и други да ѝ се радват!

АНГЕЛЪТ И КРАСАВИЦАТА

/приказка за възрастни/

Някога, много отдавна, в дълбоки древни времена, имало един ангел. Той бил толкова светъл и уникален, че който го видел онемявал. Ангелът греел с всички цветове на дъгата и приличал на райска птица, още повече, че наистина имал прекрасни бели криле. Освен това трябва да отбележим, че бил любимец на Създателя на всичко съществуващо. Ангелът си живеел много добре в селенията на високите небеса, но един ден Създателят го повикал при себе си и му казал, че други негови творения, наречени хора, имат нужда от неговата любов и подкрепа. Така ангелът заминал на една малка планета на име Земя, за да помага на хората. Той бил толкова чисто и любящо същество, че вършел това, за което е изпратен с цялото си възможно вдъхновение. Правел го от едно по-високо ниво, без да е въплътен във физическо тяло и през многото хилядо-

летия, в които бил на Земята, помогнал на безброй хора за най-различни неща.

Един ден, като търсел отново човек, който се нуждае от помощта му, той срещнал една прекрасна жена. Въпреки, че тя била във физическо тяло, светела със светлина почти като неговата. Това много впечатлило ангелът и той тръгнал след нея. Тя разбира се не го виждала, но усещала силното му присъствие и била много щастлива, че си има невидим другар. С течение на времето ангелът направил много добрини за красавицата и до толкова бил увлечен от съществуването ѝ, че един ден разбрал, какво се случва с него. Просто той се влюбил в красивата жена, с една чиста и истинска, ангелска любов. Не след дълго, взел решение за себе си и отишъл при Създателя с една молба. Тя била, да му разреши да понижи статуса си, така че да може да се въплъти в човешко тяло и въпреки, че Създателят знаел какво ще се случи, направил исканото от неговия любимец. Щастлив ангелът се въплътил в човешко тяло, точно по

времето, когато и красавицата го направила отново и така двете малки деца трябвало да пораснат, за да мога да заживеят самостоятелно. Минали години и това се случило. Ангелът, вече в човешко тяло на мъж и красавицата, отново в прекрасно тяло на жена, станали на 21 години. Той тръгнал да търси и открил, поне така си мислел тогава, своята познайница. Те постепенно се опознали, сприятелили се и между тях пламнала една силна любов. Двамата млади били много щастливи в любовта си и години на ред се радвали на пълноценни взаимоотношения. Постепенно красавицата поискала й много други неща, освен любовта му и един ден се случило неочакваното. Тя напуснала любимия си и отишла да търси това, което така силно желаела. Ангелът бил съкрушен, той не познавал човешката любов и си мислел, че тя е като ангелската, всеотдайна и ненарушима. Дълго време той страдал за любимата си и за това, че се е превърнал по силата на своя избор в „паднал“ ангел. Постепенно, като премислил какво точно се е случило и че въпреки раздялата, той е

преживял няколко прекрасни години във физическо тяло, се успокоил и приел нещата в тяхната цялост. Това го накарало да изпита една дълбока благодарност, към Създателя и към красавицата и той засветил отново с предишната си светлина на ангел, но вече в човешко тяло. Не щеш ли един ден, при него дошла една, още по-красива и хармонична жена и ангелът разбрал, че всъщност това е неговата истинска любима. Радостта на двамата била неописуема, защото и тя разбрала кой е той, всеизвестно е, че жените са доста чувствителни същества. Така, двамата влюбени от пръв поглед, заживели пълноценен живот, в който имало много, много любов, но се намирали и мъничко скръб и болка, не заради друго, а за да могат да оценяват непрекъснато какво съкровище притежават — тяхната истинска, ангелоподобна, но все пак човешка любов. След като двамата наши герои остарели и напуснали земните си тела, те се възнесли и получили отново ангелската си форма. Оказало се, че и красавицата

била ангел дошъл да помага на хората и тя също като нашият ангел, била приела физическата форма, за да може да изпита какво е да живееш земен живот и да опиташ земната любов.

ЗЛАТНИЯТ ДРАКОН И КРАСАВИЦАТА

/приказка за възрастни/

Имало едно време един огнедишащ дракон. Той не бил обикновен дракон, не само защото бълвал огън, както правели много негови събратя, а и защото бил покрит целия с люспи от чисто злато. Ох, как го преследвали хората и искали да го убият заради златния му кожух. А и не само заради това. Драконът пазел едно несметно съкровище, наследено от дедите му, също дракони, в което имало злато, скъпоценни камъни, накити и различни безценни реликви, между които всякакви съдове и антики. Драконът бил достатъчно умен. Златната му броня много здрава, та устоявал упорито на мераците на преследващите го и не се давал да бъде убит. Това не можело да се каже обаче, за неговите побратими и посестрими дракони, които били по-обикновени и които постепенно били избити до крак от хората. Накрая останал само той - Златният

огнедишащ дракон. Векове наред успявал да се съхрани, но бил много самотен и не щеш ли един ден, когато се справил с тълпа от заплашващи го хора, в ръцете му, т.е. в краката му попаднала една човешка книга, написана на десет езика. Нашият Огнен, в миг разбрал, че може да чете на всичките езици, но само с очила. Ще кажете: "Очила и дракон, ти пък съвсем ни взе за невежи?" Добре де, хванахте ме, това си го измислих, но да продължим нататък. Четенето на книги се превърнало в негова голяма страст, която прогонвала самотата му и той правел чести набези на различни библиотеки и книгохранилища. Разбира се, много внимавал да не издишва огън, за да не ги унищожи, тъй като знаел, че те се палят много лесно от огнения му дъх. На няколко пъти, това за малко не му коствало дори живота, но Драконът — букинист, смело понасял ударите на хората и съдбата. Когато се приберял в леговището си, след поредния си набег, той с треперещи нокти разтварял поредните нови книги и четял ли четял с настървение, до последния им ред.

Един ден, съвсем случайно, попаднал на една много интересна за него книга с приказки. В нея той прочел, как една неземна красавица, заобичала един много космат и див звяр и от любовта и целувките ѝ, той се превърнал в човек. Звярът бил омагьосан, а така девойката развалила магията. Сещате се, че тази приказка се казва „Красавицата и Звярът“. Приказката така развълнувала огнедишация, че той неволно въздъхнал и изпепелил, без да иска книгата. Съдържанието ѝ обаче, толкова дълбоко се вкоренило в твърдата му драконова глава, че той решил да направи кастинг с награди, за да си избере красива невеста и да се ожени за нея. Целта му била, тя да свали проклятието от него и да го превърне отново в човек. Казано накратко, нашият Дракон си въобразил, че е омагьосан като Звяра и че в действителност е човек. За целта обявил невероятна награда за тази девойка, която му хареса и заживее с него, като жена с мъж! Това до някъде му изиграло много лоша шега, защото от всички кътчета на

земята заприиждали девойки и жени, коя от коя по-прекрасни. Драконът се усетил, че е попрекалил с щедростта си, но нямало какво да се прави и заветния кастинг започнал, ден след ден, нощ след нощ и така цели три месеца! Накрая на третия месец, той си избрал една не толкова млада жена и не точно девица, но неземна красавица, с такива прекрасни и нежни очи, че като го погледнала, той силно потръпнал от погледа ѝ, а всичките му златни люспи настръхнали! При това Драконът решил, че избавлението му е много близо и прибрал красавицата, за огромно съжаление на всички останали девици. Оженил се той за нея, въпреки че тя вече си имала мъж, но... затова по натам и зачакал часът на своето освобождение с голямо нетърпение. Хубавицата естествено не бързала с любовта си и с освобождаването на Дракона, от каквото и да е проклятие, а се постарала в най-кратки срокове да опразни леговището от всичко ценно и да го прехвърли в своя истински дом, където я чакал истинският ѝ, любим съпруг. Драконът в своята любов и залисия, угаждал на

всичките ѝ прищевки, а те повярвайте ми не били хич малко. Жената си била опитна и знаела какво иска! Определено, това не било да целува златния си съпруг, не заради друго, а за да не бъде изпепелена от страстта му! Така за по-малко от година, от съкровищата драконови не останал и един златен петак. Всичко сякаш се изпарило, под вещите ръце на красавицата. Само златните люспи на нашия влюбен все още си били на мястото.

Една вечер красивата съпруга на Дракона, била много нежна и внимателна с него. Направила му невероятна вечеря от един печен вол. Сипала му вино в огромен дървен бокал, тъй като златни вече нямало и така го омаяла с чара си, че нашият Огнедишащ пиел чаша след чаша и накрая... заспал непробудно. Събудил се след 3 дни със сериозен махмурлук и въобще не си спомнял какво през тях е ставало. Чувствал се обаче, някак странно лек и сърцето му лудо забило. Драконът си помислил, че вече е освободен от магията и проклятието и че е човек. Изти-

чал пъргаво към голямото стенно огледало в покоите си и погледнал в него. Това, което видял, надминало всички негови очаквания! От срещнатата страна го гледало едно жалко, безформено чудовище, нещо средно между огромен гол охлюв и богомолка. Това си бил все той — Драконът, но без прекрасните си златни люспи! Красавицата го била приспала и ги махнала всичките. Естествено от нея и люспите нямало никаква следа. Досещате се къде било отишло всичко и така, нашият злочест герой седнал пред огледалото и горчиво заплакал с огромни, огнени сълзи, които изгорили и него и цялото му леговище. Така и не останало нищо, което да напомня както за съществуването на дракона, така и на драконите въобще, освен някакви приказки и разкази, които били толкова мъгляви и нереални, че не будели никакво доверие.

Скъпи ми читателю, както знаеш всяка приказка си има някаква поука. Нашата не прави изключение и тя е: „Никога не вярвай изцяло на книгите, особено на тези с приказките, слушай сърцето и разума си и

най-важното не опитвай, неща които са
безумни на собствения си гръб, каквото и
да ти коства това!”

СТРАННИКЪТ И ЗМИЯТА

/приказка за възрастни/

Някога близо до пустинята живял един мъж, който всички негови съседи намирали за много странен. Така му и казвали — Странник. Странникът бил затворен човек. Живеел сам в малка, уединена къщичка, с красиво дворче отпред, в което имало множество екзотични цветя, кое от кое по-красиви и редки. Съседите често се спирали край градинката на Странника и се дивели на красотата в нея, но не смеели да го заговорят, защото той наистина бил особен. Под външната му обвивка обаче, се криело едно нежно и ранимо сърце. Странникът бил изгубил всичките си близки същества и не смеел да се обвързва вече, за да не загуби и тях и да бъде наранен отново.

Един ден той решил да се поразходи в пустинята и да потърси едно много рядко растение за своята градина, което преди време видял в скрит от повечето погледи оазис. Тръгнал полека-лека, но след часове се загубил сред пустинята и вече си мислел,

че ще пренощува там, макар, че това нямало да е хич приятно. Не щеш ли, Странникът видял една много интересна змия. В първия момент се уплашил от нея и понечил да побегне, но змията проговорила с човешки глас. Тя го спряла и му разказала, че всъщност е жена, която един лош чародей е превърнал в змия преди години и я захвърлил сред пустинята. Тя му разказала, че красотата и е причина за това голямо нещастие, защото чародеят я искал за себе си, а тя не се съгласила това да се случи. Странникът се зачудил на змията, но и повярвал, защото къде под път и над път ще видите говореща змия, при това съвсем разумна. Скътал я той в пазвата си и от топлината и ударите на нежното му сърце тя се унесла и заспала. Странникът успял да се оправи с посоките и се върнал в своя дом почти по тъмно, без да ходи към оазиса за рядкото цвете, все пак имал нещо по-ценно от това, истинска говореща змия. Легнал си той със змията в пазвата и посред нощ го събудило едно нежно докосване на жен-

ска ръка. Той отворил сънено очи и що да види. До него лежала, в чудна хубост една млада, ефирно облечена жена. Той се стреснал не на шега и подскочил като попарен, но девичката го успокоила, като казала, че е превърналата се в жена змия. Удивен от случилото се, той запитал красавицата, как така е станала обратно жена и тя му разказала, че като чародеят я омагьосвал направил така, че да стане пак жена, когато някой истински любящ мъж я намери в пустинята и я приюти в къщата си близо до сърцето си. Точно това се било случило в този съдбоносен ден и развълнуваната девойка намала думи да изрази благодарността си към Странника. Той мигал ли мигал като мишка в брашно и накрая прегърнал сърдечно девойката, за да сподели нейната безкрайна радост. Така те заживели заедно, Странникът и змията, извинете, красивата девойка, като постепенно, ден след ден се заобичали с една безумно хубава любов. Споделяли всичко в съвместния си живот и добро и лошо, радост и мъка, щастие и болка. Минали години и девойката забравила, кой я

е спасил от проклетата магия, започнала да проявява странни капризи, да иска не-реални неща от клетия Странник, не стига това, но и започнала да му казва, дъртак, старо и други подобни епитети и да се заглежда по младите мъже в поселището. Странникът търпял ли търпял, защото я обичал, но накрая и казал, да отиде, при който поиска, след като си мисли, че така ще бъде истински щастлива. Жената освободена от думите на Странника отишла при един красив млад мъж. Странникът останал отново сам.

След няколко дни една голяма змия се появила в прекрасната градина на Странника и се заусуквала около него, но тя не можела да говори и само го изплашила до смърт. Той взел едно дърво и изгонил змията от градината си.

Както сте се досетили, това била нашата жена, която напуснала Странника и отишла при другия мъж. Магията се активирала отново с още по-голяма сила, предизвикана от безлюбието и неверието на жената.

Читателю и днес има такива жени, в които змията спи на кълбо и само любовта ги спасява, но нека не съдим, защото всички истински мъже са странници и търсят своята говореща змия в пустинята на своя живот, за да я освободят от магията и разцъфналата от нея, любима жена, да бъде с тях във вечността!

ИМПРЕССИИ

ЗИМНА ИМПРЕСИЯ

Искряща, нежна, снежна белота! Цялата земя е затрупана с бисер. И не само тя, а и всичко друго наоколо. Просто като в детска приказка. Дърветата протягат своите криви, посипани със сняг ръце, сякаш за да ме спрат. Приличат ми на застинали човешки фигури, изящни, но и малко гротескни. Къщичките пък се гушат страхливо, под огромни бели гугли, като непознати гъби, които не искат да бъдат открити! Къпя се в светлина! Дишам с пълни гърди режещия, живителен въздух и всичко ми изглежда толкова не-реално. Вървя, проправяйки пъртина сред девствената красота, а снегът под краката ми весело хрупти, разговаряйки с мен. Наблизо има оставени следи, малки, едва доловими. Сигурно са на някое птиче, слязло за кратък престой от сините простори, сред огромното море от непокътнат сняг. По натам различавам стъпки на заек. Ето, тук той е спрял да почине, подушил е въздуха, огледал се е- „Дали не идва отнякъде опасност!“

Спирам и аз, опитвам се да бъда заек. Да почувствам това, което той е чувствал, да подуша това, което той е душил, да чуя това, което той е чул!

Скоро заешките следи са пресечени от други, по-големи - вълчи. Напред те вървят вече успоредно. Следва утъпкано място. Тук хищникът е хванал жертвата си. Замислям се. Дали да продължа своя път, или и с мен някой безпощаден хищник ще утоли глада си. Всъщност не, тук не е Клондайк, а София, макар и далече, извън града, близо до гората.

У нас човекът май няма естествен враг. Затова пък има множество изкуствени, създадени от самия него. Представям си какво е около магистралата за Пловдив, пък и не само там, а и край всяко оживено шосе. Мръснобял сняг, примесен с кал и пропит от бензинови изпарения. Няма нищо красиво, нищо приказно. Само гибел, за някои бавна и мъчителна, за други бърза и жестока!

Всъщност, ето един от враговете на човека, който е естествен враг! Това е... самият Човек!

ЦЕЛУВКАТА

Целувката ти. Бях забравил какво е да ме целуваш! Не биваше да го правиш! Сега дни на ред няма да съм на себе си и дълги нощи ще се мятам в леглото като риба на сухо, а и ще съм твой в още едно Прераждане повече! Като пиша това, отново ми се завива свят и отново земята я няма под краката ми. Тези нежни, меки, всеотдайни и обещаващи устни, как да ги забравиш! Излъгах те преди малко, че съм забравил какво е да ме целуваш! Искях да забравя, но... не можах и никога няма да мога! Целувката ти ме връща към магията на живота, към великолепието на красотата, а и тези нежни ръце на тила ми, Боже! Не, не, чак ме боли като си спомня! Боли ме от това, че не си винаги до мен, да държа ръката ти и двамата да полетим в лилавите простори, като птици с ангелски криле! Целувката ти и... тези сочни, дъхави, мамещи и подкупващи устни! Политам на крилете на любовта си и няма кой да ме спре, освен следващата ти целувка! Очаквам я, както изпръхналата земя дъжда!...Боже, как я искам отново и отново и... тези твои устни!

РОЗАТА

Пред мен беше Тя — прекрасна във формата си, с нежни, натурални извивки, свежа като утрото, млада като пролетта, в уникален бледорозов цвят, с дребни капчици по нея. Розата. Твоята роза! Която не взе, защото не можеше, не че не искаше. Която носеше моето послание, моят съкровен изказ, нежността ми, докосването на душата ми, целия ми свят, отдаден изцяло и завинаги на Теб! Гледах те в очите,... още съм там. Светове и вселени се преливаха и се преливат в единното отваряне, откровение, вдъхновение и сливане на нашите същности. Бях там миг, но и цяла вечност. Красота и безмерност в едно крехко късче материя, но и светлина и дух. Розата! Моето обещание, моето верую, моят свят, моята любов за Теб! Само за Теб!

БЛАГОДАРНОСТ

Времето за нас е спряло. Защо ли въобще е създадено? За да има нещо, което да идва, да се случва и да отминава? Може би... Сега обаче, просто е спряло. Потънал съм в дълбочината на Твоето Същество и се оглеждам като в Огледало! Какво виждам ли? Една Безкрайна Космическа Любов и... Светлина, много Светлина! И ти сияеш с цветовете на дъгата, като екзотична пеперуда след дъжд, красива, спокойна, усмихната и щастлива! Отпускам прегръдката си. Времето отново тръгва. Къде ли се е забързало толкова, нали уж беше спряло? Преди малко бяхме слели Дъха си, Душите си, Телата си, в Божествен Екстаз! Горяхме с един пламък, пламъкът на Пълното Единение! Вселената се разтвори за нас, като розова пъпка, листче по листче и ние полетяхме на ангелските си криле, зареяни в Бездънното Небе на Любовта! Защо ли виждам Звезди в очите ти? Може би е от сълзите на Благодарност за това, че ми се отдаде по такъв

безрезервен и невероятен начин! Любов
Моя Неизразима, магичен дъх на Свето-
вете, знам че в Момента си с мен и това
ми Стига! Мигът е Вечност, а Вечността е
Миг! Преливам в Теб и Ти в мен и това е
Достатъчно, това е Всичко, което един зе-
мен човек, какъвто съм аз, може да Иска!
Споделена Любов, до дълбочината на на-
шите две Същества!

СРЕДНОЩНА МИНИАТЮРА

Пристъпвам в здрача, търся близостта ти! Усещам те, дори очите ми да са затворени. Уханието на твоето познато и любимо тяло ме влудява! Мога даже да се обзалажа точно в стаята къде си. В миг потръпвам само с мисълта за Теб! Знаем, ти също ме желаеш! Красота, е нашето проникване: на Души, Тела и Светове! Знаем, че взаимното докосване ще роди Свръхнова, Уникална и Могъща изповед, за една Невиждана Любов!. Протуберанси бликат от ръцете ни! Толкова са нежни ласките, че чак дъхът ми спира! Жажда, силна жажда за Любов и Близост Необятна! Вик отронва се от твоите устни, май аз също съм извикал! Колко е прекрасно , че те виждам цялата в Светлина! С целувки — пърхащи крила те обсипвам, да открия пулса на сърцето ти! Да, за мене бие то с ритъм на кресчендо. Моето не му отстъпва. Двете сливат се в единен, хармоничен ритъм и потръпват в резонанса на

осъществената Любов! Космосът обгръща ни с кадифена дреха - нощ отрупана с пръснати очи-звезди! Гледат ни и сякаш ни завиждат, за избухналата Светлина! Сплетени в едно с Любов тела! Няма време, само Пустота обгръща Близостта ни! Вечност на талази ни залива, като приливна вълна ухажваща брега. Ние сме Едно! Няма личност, няма персоналност, само бликаща Хармония! И стаена Необятност на една Сияеща Любов!